

ЗМІСТ

Частина перша

Лісничівка

5

Частина друга

I. Апокрифи ліщини

73

II. Зимові файдуги

135

Частина третя

Кофа

(Лісові псалми)

193

Післямова

307

*Я мову лісу вивчити хотів,
Я брав уроки в білки і синиці,
Та тільки із перебігом років
Мені відкрились перші таємниці.
Я поселився в нетрях,*

де Яга,

*Де все на світі знає мудра тиша,
Де так природно й лагідно ляга
Зелений шум на партитуру вірша.
Позбулася душа суетних пут,
Пощезло все мізерне і дволіке.
І шепче дуб мені, що тільки тут
Я напишу щось вічне і велике.*

Повечоріло, коли добрів до лісничівки, відтюгикавши добрий десяток кілометрів. Від важкого, набитого на топтом наплечника судомило спину і рамена, ноги гули, але душу переповнювала світна, аж п'янкуща радість, бо нарешті стояв на порозі цілковитої свободи. Принаймні так мені це здавалося. Зі мною був Едіп, чорний гончак арабської породи, неодмінний супутник моїх лісових мандрів.

На всьому лежала дремна оспалість. Лагідним спокоєм оповивала душу системніюча безгомінь лісу. Тільки десь далеко перегукувались іволги. З-поза хмар визирав каламутний місяць. Задушливе повітря несло густий запах пріого листя рослин.

Лісничівка була примкнута на колодку, яку я почепив кілька тижнів тому, і це означало, що ніхто сюди не потикався й усі речі залишилися на місці.

Півроку тому, коли вперше прочинив дощані двері цього забутого людьми і Богом лісового будиночка, мені вдарило в ніс вогке і холодне, як з льоху, повітря. Холодні осінні протяги гостро відгонили затхлою пліснявою та сухими кізяками.

Усю зиму я марив цією колибою і потерпав, аби про неї не згадали та не пристосували для якихось господарських потреб. Мені навіть почали дозоляти недобре передчуття і тривожні сни, прокидався серед ночі розхвилюваний і стривожений, а потім довго не міг заснути.

Зима видалася нескінченно довгою, але малосніжною, тож я двічі навідувався сюди. Першого разу посклив вікна, підремонтував двері, зішкрябав з підлоги зашкарубле болото і вимів із середини зотрухле сміття – пластикові пляшки, консервні банки, напізвотлі мішки, різне паперове, сточене мишами, стлище, і спалив на невеликій галявині перед будиночком. Однак витравити тлінний дух мені так і не вдалося, надто довго тут ніхто не жив.

Другого разу полагодив східці й критий заміїлим гонтом дах, що вже подекуди протікав, а заодно притербичив вовняну ковдру, матрац з подушкою, казанок, відро та деякі інші ужиткові речі. На дверях почепив замок, як застеження для випадкових зайд, мовляв, тепер це житло має господаря.

Я так і не довідався, з якою метою звели цей будинок і чому з часом забули про нього, хоч обережно розпитував знайомих з Петриківського лісництва. Це могла бути давня, ще з совдепівських часів, так звана мисливська база, куди з'їзджалося місцеве начальство на мисливські розваги, чи колишня “літня резиденція” старого лісника Михайла Івановича Букрія, що загинув від браконьєрської кулі три роки

тому, але найбільше схилявся до думки, що це лісова сторо-
жівка, покинута напризволяще.

Усе в ній припало мені до душі: доволі простора кімна-
та, в якій легко могли поселитися троє людей, невеличкий
пристінок і містка комірчина. Під вікнами – вишмульгана
лавка й потемнілій, замацаний стіл, з іншого боку – дощаті,
вже добряче поточені шашелем, нари. Стіни міцні, букові,
підлога та стеля дубові.

З дому я вийшов ще впівдень, але в дорозі час від ча-
су натикався на гриби, захопився і кілька годин потратив на
тихе полювання. Так набив ноги, що ледь приваландався до
лісничівки.

Планував відсвяткувати прибуття біля вогнища з відкор-
кованою пляшкою домашнього вина, яке прихопив з собою,
але сили вистачило тільки на те, щоб добрatisя до лежанки
і пазом упасти на неї. Гіпнотично злипалися повіки і на-
віть не пригадую, чи встиг упереспи зачинити двері на за-
щіпку й прошепотіти до кінця молитву. Давно вже сон не
мав наді мною такої солодкої влади, не був таким наваль-
ним і глибоким.

Прокинувся наразвидні од пташиного співу й собачої
метушні. Едіп настійливо шкріб у двері, нервово пописку-
вав, метляв хвостом і рвався надвір. На підвіконня падало
зукісне проміння й заливало стіл та лаву.

Ніч промигнула, як одна хвилина, тож в цю першу
мить пробудження навіть засумнівався, була вона чи ні.
Знехотя піднявся з лежанки, і відчинив двері. Пес прить-
мом югнув надвір. З цікавістю й тривогою подався за ним
і став свідком бурхливої сцени: озвірений гончак ганявся
за настрополоханим зайцем, що з необережності забрів на
галявину.

Меткий заєць петляв між кущами, але Едіп не відставав,
насідав на нього. Через мить обое зникли в густих хащах, і
вже звідти долітали звуки тлумища. Потім вони віддалили-